

ingen læste, i et Rigsdagsreferat engang havde forsøgt at være morsom paa hans Bekostning og kaldt ham »Manden med den skrækkelige Kastratstemme«.

Ogsaa hans Billede havde flere Gange været i Bladet. Redaktør Samuelson, hvem han undertiden besøgte paa Redaktionskontoret, havde den sidste Gang med en egen Mine udbedt sig Oplysninger om hans landøkonomiske Laboratieforsøg, og han havde da givet ham en Redegørelse for sine Undersøgelser af de sygelige Tilstande hos *Solanum tuberosum*. Den havde Dagen efter staaet i Bladet tiligemed hans Portræt, og han havde siden bestandig været omtalt der som »Kartoffelskimmelens energiske Bekæmper«.

Alt dette havde naturligvis sin Hensigt, som han godt forstod. Med Tryghed kunde han lade Tiden gaa. Uden Bekymringer af nogen Art, befriet som han var for alle smaalige Tryk, alle ydmygende Forhold, ventede han nu paa den Dag, da den røde Lakaj vilde vise sig paa hans Trapper. Med Taknemlighed vendte han derfor ofte sine Tanker til Portrætet af sin berømte Oldefar, den gamle Gehejmeraad og Ekscellence med det kloge og myndige Statsmandsblik, hvis ansvarsfulde og for Fædrelandet saa velsignelsesrige Virksomhed var et Slægtsminde, som fra hans tidligste Aar havde ansporet ham til Efterfølgelse.